

Ongeremde kinderpraat

Growie en Fixie

Bij onze kinderen op school leren ze tegenwoordig over hun groeimindset door ze te benoemen. Growie is wat je hebt als je wil groeien, het nog niet kan, maar hulp wil vragen om vooruit te geraken. Fixie is dan het omgekeerde. Je zit potvast en geraakt geen meter vooruit in je denken of je doen.

Juda heeft nogal wat dingen die Fixie zitten in zijn hoofdje. Bijvoorbeeld 'kusjes krijgen'. Dat is iets dat hij begrijpt binnen het kader van het zwembad of de douche. Blijkbaar zijn kusjes iets om kletsnat van te worden... Op andere plaatsen is een kusje krijgen geen optie. Juda: "Ik ben zo, ik heb dat zo besloten. Dus nu zit het zo in mijn hoofd en het moet echt zo zijn. Het kan niet anders. Ik ben gewoon zo. Als ik iets besloten heb, dan is het zo en dan kan dat niet meer veranderen!"

Onlangs stapte hij uit de douche en ik stond klaar met een warme, zachte badhanddoek om richting zijn wang hem een dikke smakkerd te geven. Hij deinsde helemaal achteruit. Ik schrok me een ongeluk en hij schrok even hard van zijn eigen reactie. Het raakte me oprecht, dat ik hem geen kusje kon en mocht geven. Het was duidelijk van mijn gezicht te lezen, want Juda barstte in tranen uit: "Ik kan het niet helpen, mama. Ik zie dat jij verdrietig bent, omdat je mij geen kusje

kan geven, maar het kan echt niet. Ik heb dat zo besloten en dat kan nooit meer veranderen! Kusjes kunnen alleen als ik al nat ben!" De tranen bleven maar komen. Juda snikte verder: "Dat is zo verdrietig mama. Jij kan nu niet laten zien dat je van mij houdt en ik wil dat jij wel kan laten zien dat jij van mij houdt." Ik knuffelde hem lekker in de badhanddoek en zei dat liefde kan getoond worden op 1001 verschillende manieren. Ik zei ook dat hij wél kon groeien en dat we ervoor konden bidden dat hij wat minder Fixie in zijn hoofd was en wat meer Growie.

Huilend en snuffend ging hij de trap op naar zijn bedje. Ik volgde een tijdje later en ging op de bedrand zitten. Juda haalde diep adem en zei: "Mama, ik kan wel groeien, ik heb besloten

dat je altijd kusjes mag geven aan mij. Ik heb de afspraak veranderd in mijn hoofd." Mijn hart maakte een sprongetje van vreugde. Wauw. Ik had nooit gedacht dat hij zo snel uit zijn vaste gedachtepatroon kon geraken! Ik gaf hem een dikke smakkerd op zijn wang en... hij begon weer te huilen en te snikken! Ohjee, blijkbaar toch niet zo hard gegroeid dan? "Juda, waarom huil je nu? Was het toch nog te snel dat je een kusje wou krijgen?" Juda: "Nee, mama. Ik ben gewoon zo gelukkig dat jij terug liefde aan mij kan tonen zonder dat ik het erg vind! Ik ben zo gelukkig. Dit is wenen van gelukkig-zijn!"

Ik kan jullie vertellen dat er veel gebeden en avonden nodig waren om hem zo ver te krijgen dat hij kusjes kon geven aan mij... mààr ik kan jullie

geruststellen. Ik word intussen bedolven onder de liefdevolle kusjes.

Soms kunnen we zo vast zitten in onze hoofden door afspraken die we onszelf opleggen, dat we geen opening meer zien en dat veranderingen in patronen geen optie meer lijken. Hierdoor kunnen we soms zoveel verdriet veroorzaken bij onszelf of bij anderen... Mààr met gebed, geloof en een beetje durf en aanmoediging kunnen we allemaal nog wat groeien!

Dikke kus... Smak!

*Ann Van der Flaas,
mama van Eli (12 jaar), Micha
(11 jaar), Abel (9 jaar), Juda (6 jaar)
en pleegmama van Rafaël (5 jaar)*

**... "Mama, ik kan
wel groeien,
ik heb besloten
dat je altijd
kusjes mag geven
aan mij."**

